

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: J. A.,
státní příslušnost: Nigérie,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,
sídlem Vyšní Lhoty 234,
zastoupen Mgr. et Mgr. Václavem Klepšem, advokátem,
sídlem Baranova 1026/33, Praha 3,

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2019, č. j. KRPA-77545-21/ČJ-2019-000022-ZSV,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2019, č. j. KRPA-77545-21/ČJ-2019-000022-ZSV, se zrušuje.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6.800,- Kč k rukám Mgr. et Mgr. Václava Klepše, advokáta, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění :

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění; doba zajištění žalobce byla stanovena na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné. Nezákonnost žalobce spatřuje v nesplnění podmínek pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dovozuje žalobcův úmysl neopustit území České republiky, neboť je zjevný z jeho jednání. Argumentace žalovaného je však v tomto směru nepřesvědčivá. Vyloučení aplikace § 123b odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, tj. možnosti uložení zvláštních opatření, není správné. Žalovaný pouze uvedl, že žalobce nemá v současnosti stabilní bydliště na území České republiky. Nicméně žalovaný nezohlednil skutečnost, že by žalobce takové bydliště získat mohl, a to např. u své přítelkyně L., pokud by mu k tomu byla dána příležitost. V napadeném rozhodnutí rovněž absentuje úvaha o vyloučení aplikace odst. 3 téhož ustanovení. V napadeném rozhodnutí je pouze uvedeno, že žalobce na území České republiky porušoval veřejný pořádek, a tak nelze spoléhat na to, že by se žalobce dostavoval ke správnímu orgánu. Je-li jediným argumentem porušování veřejného pořádku a nelze tak spoléhat na to, že by se žalobce dostavoval ke správnímu orgánu, pak je třeba tuto úvahu odmítnout z následujících důvodů. Žalobce nikdy nebyl trestán ani v České republice, ani v Evropské unii či jiné zemi. Trestní příkaz, kterým byl žalobce uznán vinným, byl zrušen, a nelze tak používat v napadeném rozhodnutí argument, že byl žalobce odsouzen pro přečin. Uložení zvláštních opatření má dále přednost před zajištěním a jejich neuložení musí být řádně zdůvodněno. Při vyšetřování trestného činu žalobce nekladl žádný odpor a spolupracoval. Ze samotného trestního příkazu nemůže vyplývat, že cizinec dává najevo, že nehodlá dodržovat platné právní předpisy, neboť v takovém případě by šlo zajistit každého cizince, který byl nepravomocně odsouzen. Žalobce dále považuje napadené rozhodnutí za zmatečné, neboť obsahuje pasáže, které jsou překopírovány z jiných rozhodnutí, případně pasáže, které se v textu vyskytují několikrát. Lze tak dojít k závěru, že napadené rozhodnutí je převzatým kompilátem starších rozhodnutí. Rozhodnutí o správním vyhoštění, na které navazuje napadené rozhodnutí, je také nezákonné a ignoruje žalobcův legální pobyt v Itálii. V souladu s uvedeným tak žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve svém vyjádření oponoval žalobě tak, že z jednání žalobce je zřejmé, že zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť jeho předešlé jednání demonstruje, co si žalobce myslí o právním pořádku České republiky. Žalovaný jasně poukázal na konkrétní okolnosti, které nasvědčují tomu, že uložením zvláštního opatření by došlo k nedostatečnému naplnění cíle řízení, tj. realizace správního vyhoštění. Aplikace zvláštních opatření je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat a též, že neexistuje důvodná obava, že by se k případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal (objektivní složka). Nezbytným předpokladem pro uložení zvláštního opatření je právě absence této důvodné obavy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 10 Azs 39/2016-21). Žalovaný správní orgán tak vyjádřil, z jakých důvodů uložení mírnějšího opatření považuje nejen za nemožné (subjektivní složka), ale rovněž za neúčelné (objektivní složka). Žalovaný vycházel ze skutečnosti, že žalobce byl Obvodním soudem pro Prahu 1 odsouzen dne 21. 2. 2019 (sp. zn. 9 T 24/2019) pro přečin Nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a

psychotropními látkami a jedy k trestu vyhoštění z území České republiky v délce trvání pěti let. S ohledem na tuto skutečnost nebylo možné přistoupit k užití zvláštních opatření. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

4. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti:
5. Žalobce byl dne 21. 2. 2019 zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, neboť se podle žalovaného dopustil žalobce jednání, pro které lze zahájit řízení o správním vyhoštění. Se žalobcem byl sepsán téhož dne protokol o podání vysvětlení. Žalobce uvedl, že je státní příslušností Nigérie, do České republiky přicestoval 10. 2. 2018 z Itálie. V Itálii požádal o azyl a v roce 2017 tam dostal povolení k pobytu. Do České republiky přijel navštívit kamarádku a další den si chtěl koupit letenku a odletět zpátky do Itálie. Na území České republiky nemá žádný majetek a v Praze bydlí v hostelu. U sebe má zhruba 700,- Kč a 400,- € na kartě. Bere léky na dýchání, neboť se mu špatně dýchá; žádnou další nemocí netrpí. Na území České republiky nemá osobu, vůči které by ukončení pobytu za území České republiky znamenalo zásah do soukromého a rodinného života. Ví o tom, že byl dne 21. 2. 2019 odsouzen za spáchání trestného činu k trestu vyhoštění na 5 let. Pokud bude propuštěn, zařídí si letenku do Itálie a vrátí se tam. Téhož dne bylo žalobci uloženo správní vyhoštění se zákazem vstupu na území členských států v délce 5 let.
6. Téhož dne žalovaný vydal napadené rozhodnutí, kterým rozhodl o zajištění žalobce na dobu 60 dnů podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění uvedl, že z evidence policie bylo zjištěno, že byl žalobce odsouzen trestním příkazem Obvodním soudem pro Prahu 1 (sp. zn. 9 T 24/2019) za přečin Nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy k podmíněnému trestu odnětí svobody na jeden rok se zkušební dobou na tři roky; dále byl žalobci uložen trest vyhoštění na 5 let. Tímto jednáním žalobce prokazatelně naplnil podmínku uložení rozhodnutí podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť je nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a z jeho jednání je tento úmysl zjevný. Předešlé jednání žalobce tak demonstruje, co si myslí o právním pořádku České republiky. Po zhodnocení skutkového stavu dospěl žalovaný k závěru, že mírnější opatření by nebyla účinná. Neuložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců je odůvodněno zejména z důvodu nebezpečí nerespektování právních předpisů, když žalobce porušil ustanovení trestního zákoníku. Žalobce rovněž nedisponuje takovou hotovostí, která by mu umožnila složit nějakou finanční jistotu. Dále žalobce neuvedl žádnou adresu, svého pobytu na území České republiky. Doba zajištění na 60 dnů byla stanovena s přihlédnutím na běžnou dobu realizace správního vyhoštění. Proti tomuto rozhodnutí brojí žalobce podanou žalobou.
7. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že je žaloba podána důvodně.
8. Soud rozhodl bez jednání, neboť byly splněny podmínky uvedené v § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců. Účastníci řízení nenavrhli jednání a soud neshledal nezbytný důvod pro jeho nařízení.
9. V dané věci soud vyšel z uvedených právních předpisů:

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

10. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání“.
11. Podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců „[o] druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neobroží výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince“.
12. Podle § 314g odst. 1 věty první a druhé zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (dále jen „trestní řád“), „[o]bviněný, osoby, které jsou oprávněny podat v jeho prospěch odvolání, a státní zástupce mohou podat proti trestnímu příkazu odpor. Odpor se podává u soudu, který trestní příkaz vydal, a to do osmi dnů od jeho doručení“.
13. Podle § 314g odst. 2 trestního řádu „[b]yl-li podán proti trestnímu příkazu oprávněnou osobou ve lhůtě odpor, trestní příkaz se tím ruší a samosoudce nařídí ve věci hlavní líčení; při projednání věci v hlavní líčení není samosoudce vázán právní kvalifikací ani druhem a výměrou trestu obsaženými v trestním příkazu. Jinak se trestní příkaz stane pravomocným a vykonatelným“.
14. Podle § 2 odst. 2 trestního řádu „[d]okud pravomocným odsuzujícím rozsudkem soudu není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen“.
15. Ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců umožňuje zajistit cizince za předem stanovených podmínek. Cizinec musí být starší 15 let a cizinci musí být doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění musí být pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie. Zároveň nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. V daném případě žalovaný dospěl k závěru, že je u žalobce nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a z jeho jednání je tento úmysl zjevný, neboť se prokázal padělaným polským vízem a že páchal na území České republiky trestnou činnost, pro kterou byl odsouzen trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 9 T 24/2019.
16. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, ohledně ustanovení § 124 odst. 1 vyplývá: „Uvedené ustanovení je reakcí na vážná bezpečnostní rizika a má zajistit, aby cizinci, kteří na území České republiky pobývají v rozporu s jejím právním řádem a čekají na výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, nemohli zmařit účel správního vyhoštění a aby území opustili co nejdříve. Uvedené ustanovení zakotvuje oprávnění policie, neukládá jí však povinnost tímto způsobem postupovat. To znamená, že je na uvážení policie, zda v konkrétním případě dospěje k závěru, že je dána důvodná obava, že by cizinec svým pobytem na území České republiky mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný

pořádek nebo mařit anebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a rozhodnout o zajištění cizince.“ Správní orgán tak musí u tohoto typu zajištění dospět k závěru, že je dána důvodná obava z cizincova ohrožení bezpečnosti státu atd. Správní orgán však musí své závěry opřít o relevantní skutkové okolnosti. Zdejší soud v rozsudku ze dne 6. 1. 2006, č. j. 7 Ca 209/2005-32, uvedl: „*Skutečnost, že s cizincem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, nemůže sama o sobě odůvodnit zajištění cizince. Při takovém výkladu by bylo nutno zajistit cizince vždy, když s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, což ze zákona nevyplývá. Rozhodnutí o zajištění cizince je omezením jeho osobní svobody, a proto musí být řádně a konkrétně zdůvodněno.*“ Ze žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný shledal konkrétní důvod, z něhož lze usuzovat budoucí nerespektování právních předpisů ve vztahu ke správnímu vyhoštění v tom, že byl žalobce odsouzen trestním příkazem za přečin Nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy k podmíněnému trestu odnětí svobody na jeden rok se zkušební dobou na tři roky; dále byl žalobci uložen trest vyhoštění na 5 let.

17. Institut trestního příkazu zakotvený v trestním řádu je řazen mezi odklony v trestním řízení a odlišuje se svou povahou od klasického trestního řízení. Jestliže soud užije trestní příkaz jako zvláštní způsob rozhodnutí, musí mít obviněný právo, aby se mohl účinně bránit, neboť samotný trestní příkaz neobsahuje žádné odůvodnění. K tomu slouží zvláštní opravný prostředek, a sice odpor podle § 314g odst. 1 trestního řádu. Odpor je specifický v tom směru, že pokud je podán, trestní příkaz se *ex lege* zruší a soud provede řízení prostřednictvím hlavního líčení. Nelze pak na obviněného pohlížet ani jako na nepravomocně odsouzeného, neboť trestní příkaz je podaným odporem automaticky zrušen v souladu s § 314g odst. 2 trestního řádu. Z obsahu správního spisu i z podané žaloby vyplývá, že žalobce proti trestnímu příkazu, jímž byl uznán vinným z výše uvedeného přečinu, podal odpor, a došlo tak k jeho zrušení *ex lege*. V souladu se zásadou presumpce nevinny zakotvenou v § 2 odst. 2 trestního řádu je tak nutno na žalobce pohlížet jako na osobu bezúhonnou a jeho skutek, za který byl trestním příkazem uznán vinným, bude muset být zkoumán v řádném trestním řízení prostřednictvím hlavního líčení, které bylo ve věci žalobce nařízeno na 23.4.2019 (viz. infosoud).
18. Žalovaný shledal naplnění důvodu pro zajištění – úmyslu mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění v tom, že se žalobce prokázal padělaným vízem a že byl odsouzen za trestný čin. Ze správního spisu nijak neplyne zjištění o tom, že by se žalobce prokazoval padělaným dokladem. Daný závěr je zcela v rozporu se skutečným stavem a jde zjevně o nedbalost při vyhotovení písemného rozhodnutí, přesto se v odůvodnění vyskytuje opakovaně. Jedná se tak o vadu rozhodnutí, která však sama o sobě nezakládá podmínky pro zrušení rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pokud by další důvod pro zajištění obstál. Avšak ani druhý důvod zajištění – odsouzení žalobce neobstojí, neboť trestní příkaz, jímž byl žalobce odsouzen, byl zrušen pro podání odporu. Žalobce tak nelze považovat za pravomocně odsouzenou osobu, jinak by byla popřena zásada presumpce nevinny. Vzhledem ke skutečnosti, že žalovaný napadené rozhodnutí neopřel o jiný důvod, z něhož by se bylo možné domnívat, že žalobce bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, nebyla dána obligatorní podmínka pro zajištění cizince podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců; dané rozhodnutí tak trpí vadou nezákonnosti. Aby správní orgán mohl jako důvod, dle něhož se domnívá, že žalobce bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, uvádět spáchání trestného činu žalobcem, musí nejdříve dojít k pravomocnému odsouzení cizince. Je nutné rozlišovat

zajištění cizince podle § 27 odst. 1 písm. a) zákona o Policii České republiky, dle kterého lze cizince zajistit pouze na 48 hodin, a zajištění podle zákona o pobytu cizinců.

19. Ohledně námitky zmatečnosti napadeného rozhodnutí soud uvádí, že opakováním shodných vět v odůvodnění nedochází k posílení argumentů rozhodnutí ba právě naopak. Soud si je vědom toho, že žalovaný je při vyhotovení rozhodnutí v určité časové tísní, avšak vzhledem k intenzitě zásahu do základního práva cizince na osobní svobodu je nutné věnovat obsahu odůvodnění rozhodnutí náležitou péči, která však nespočívá v délce psaného textu, nýbrž v jeho přesvědčivosti.
20. K žalobní námitce ohledně neaplikování zvláštního opatření, zejm. oznámení adresy místa pobytu, soud uvádí následující. Soud považuje za nezbytné připomenout povahu samotného řízení o zajištění, které je z časového hlediska velmi krátké, neboť žalovaný o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodě. S ohledem na uvedené nelze po žalovaném spravedlivě žádat, aby zevrubně a vyčerpávajícím způsobem vyřešil veškeré v úvahu přicházející otázky týkající se uložení zvláštních opatření. Jestliže žalobce v podání vysvětlení uvedl, že nemá na území České republiky bydliště, kde by se mohl zdržovat, není pak úkolem správního orgánu dovozovat a domýšlet, že by si jej žalobce mohl zajistit. Skutečnost, že existuje reálná možnost zajištění si bydliště, musí oznámit sám cizinec. Proto soud neshledal důvodnou námitku, že žalobce si mohl zajistit bydlení u své přítelkyně.
21. Žalobní námitku týkající se nezákonnosti rozhodnutí o správním vyhoštění a legálního pobytu žalobce v Itálii soud neposuzoval, neboť tato je předmětem rozhodnutí o správním vyhoštění, nikoliv v řízení o zajištění, byť na sebe rozhodnutí vzájemně navazují. Otázku nezákonnosti rozhodnutí o správním vyhoštění bude muset posoudit odvolací orgán, případně soud v samostatném řízení.
22. Na základě shora uvedeného soud rozhodnutí žalovaného zrušil dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost, neboť nebyly shledány podmínky pro zajištění cizince podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost, neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu s obsahem správního spisu.
23. Výrok o nákladech řízení vychází ze skutečnosti, že žalobce byl v řízení plně úspěšný, a tak mu oproti žalovanému náleží náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Náklady tvoří odměna advokáta za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení ve věci a příprava, a podání žaloby ve věci samé. Dle ustanovení § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3.100,- Kč (2 x 3.100,- Kč = 6.200,- Kč). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300,- Kč za každý úkon (2 x 300,- Kč = 600,- Kč). Odměna advokáta tak celkem činí 6.800,- Kč. Právní zástupce není plátcem DPH, proto mu soud nepřiznal daň ve výši 21%. Soud zároveň vyzývá právního zástupce žalobce, aby do dvou týdnů sdělil soudu číslo účtu, na který má soud náhradu nákladů zaslat.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 21. března 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.